

folkningen befriedes for de 2 Mill. Kr. Told; og, føjede han til, han vilde altid bebrejde sig, at han ikke havde gjort Loven tidsbegrænset, saaledes at Forandringerne vare faldne bort af sig selv. Det var Monrads Stilling i 1883, og han havde hele Venstre bag ved sig. Den Gang vare Toldindtægterne ikke større, end at de ere stegne med 50 pCt. siden, medens Befolkningen samtidig kun er stegen med 14—15 pCt. Det forekommer mig da lidt urimeligt, hvis den højtærede Finansminister vilde være stolt, som jeg synes, han i høj Grad er, over en Nedgang paa 2 Mill. Kr., og endnu urimeligere vilde det være, om han var stolt, naar der overhovedet slet ikke er nogen Nedgang.

Saa sagde den højtærede Finansminister, at det kommer an paa, hvem det er, der skal betale. Og der vil da i Fremtiden vise sig den Forskel, at det bliver de mere velhavende, der komme til at betale, og de fattige, der blive fritagne for Skat, hvilket skal være en Følge af, at der nu indføres en forhøjet Arveafgift i Stedet for almindelige Forbrugsskatter. Men hvad Arveafgiften angaar, giver den da endelig efter den højtærede Ministers eget Forslag og det meget sagkyndige Skøn, der findes omtalt i Motiverne, ikke mere end $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. ialt, og det er kun lidt mere end 1 Mill. Kr. over, hvad den nu for Tiden giver eller rettere gav, for den har givet 1,300,000 Kr., men sidste Finansaar regner man, at den gav 1,600,000 Kr., saa det er ikke saa meget mere, den højtærede Minister vil faa ind ad den Vej. Naar man f. Eks. tager en Position som Kaffe, der giver 3 Mill. Kr., saa viser det sig, at den Nedgang, som den højtærede Finansminister mener, at der vil blive i Kaffetolden, nemlig en Nedgang af $\frac{3}{5}$, altsaa 1,800,000 Kr., ikke en Gang dækkes gennem Arveafgiften, der højt regnet vil give 1,300,000 Kr. eller snarere kun 900,000 Kr. mere end nu. Nej, det er ikke ved den direkte Skat, at den højtærede Minister vil faa Indtægtsnedgangen dækket. Nej, det er ved Forhøjelser paa selve Toldloven og dernæst ved Stempel-skatten paa Spirituosa, at Dækningen sker.

Saa tillader jeg mig at spørge den højtærede Minister: Tror Ministeren nu virkelig, at den ubemidlede Mand vil faa rigeligere Indtægter eller en Nedgang i sine Udgifter som Følge af dette Toldlovsforslag? Jeg tror det ikke. Jeg henviser først til, at den almindelige Fordyrelse af Levnedsmidler som Mælk og Brød og Kød vil opsluge Fortjenesten ved det øvrige.

De nævnte Udgifter blive staaende, dem hjælper en Toldlov ikke noget paa. Og naar man nu her i Rigsdagen med megen Alvor forhandler om Chokolade og Beskyttelsen for den og samtidig læser i Aviserne, at nu have Chokoladefabrikanterne forhøjet Prisen paa deres Varer med 25 pCt. over hele Linien, saa siger jeg, at det nytter jo ikke meget med Nedsættelsen, for den virkelige Pris bestemmes jo efter mange andre Hensyn end Told og Beskyttelse. Men den almindelige Mand, der sidder i smaa Kaar, er det ikke ham ret ligegyldigt, enten han kommer til at betale sin Told paa Kaffe, eller han kommer til at betale den gennem, hvad han drikker, eller om han endelig kommer til at betale den gennem den Tobak, han bruger? Jeg kan ikke tro, at der virkelig vil blive nogen Forskel. Jeg vil henvise den højtærede Minister til en fulminant Tale, som den nuværende Justitsminister i sin Tid holdt mod Tobakstolden; saa vil han se, at den Mening, at Tobakstolden er meget trykkende for de ubemidlede, ikke har været fjern for et af den Regerings Medlemmer, til hvilken han hører. Derfor maa jeg sige, at det ikke er mig klart, om der er saa overordentlig stor Gevinst for Befolkningen ved dette Toldlovsforslag, som den højtærede Minister gerne vil paa-staa. Jeg tror ikke, det vilde være umuligt for den højtærede Minister, hvis han ikke tilfældigvis stod paa den Plads, hvor han nu er, at rejse rundt i Landet og med den overordentlige agitatoriske Evne, han besidder, at forsvare et lignende Standpunkt som det, jeg forsvarer, nemlig at dette Forslag om Skatteomlægning ikke er af nogen synderlig Betydning, men at det hele er Hip som Hap. Den højtærede Minister vilde med en Veltalenhed, som jeg paa ingen Maade kan naa, kunne gøre dette klart for Befolkningen, og det gør mig kun ondt, at den højtærede Finansminister sidder paa den Plads, han gør, og ikke er min allierede paa dette Punkt.

Nu sagde rigtignok den højtærede Finansminister til mig, at jeg forstod mig ikke paa Politik; han roste mig, det er sikkert, og det er jo meget smukt, men det forringede Rosen noget, at han sagde, at jeg var ikke Politiker. Det er jo haardt at høre for en Mand, der i nogle og tredive Aar har givet sig af med Politik, som har været Rigsdagsmand i mange Aar og har skrevet mangfoldige politiske Artikler, at han ikke har Begreb om Politik. Jeg vilde sikkert have taget mig